JUNIMEA

Revista școlară a societății „JUNIMEA" fondată în 1897

SERIE NOUĂ

Nr. 1 (13) — MAI 1971

APARE TRIMESTRIAL

Editată de Liceul „NICOLAE BĂLCESCU"—Pitești

Redacția și administrația Str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 14 — Pitești

JUNIMEA

REVISTA ȘCOLARĂ A SOCIETĂȚII „JUNIMEA"

FONDATĂ ÎN 1897

SERIE NOUĂ

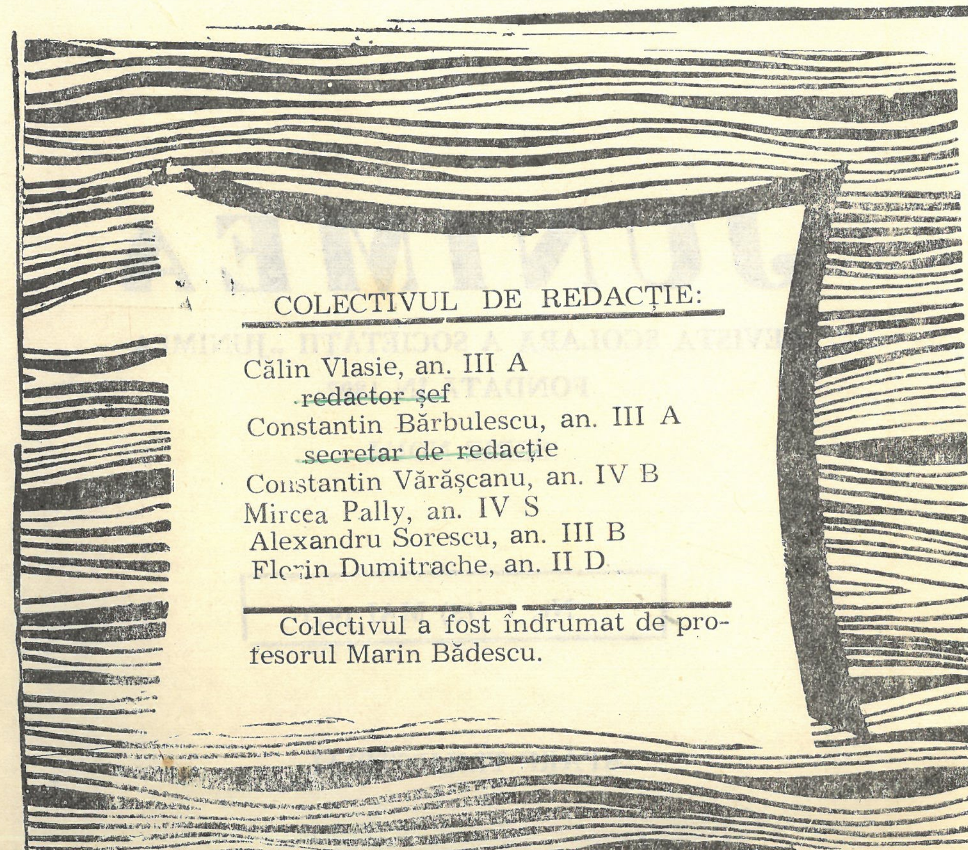
Nr. 1 (13) MAI 1971

APARE TRIMESTRIAL

EDITATĂ DE LICEUL „NICOLAE BĂLCESCU" — PITEȘTI

Redacția și administrația Str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 14 — Pitești

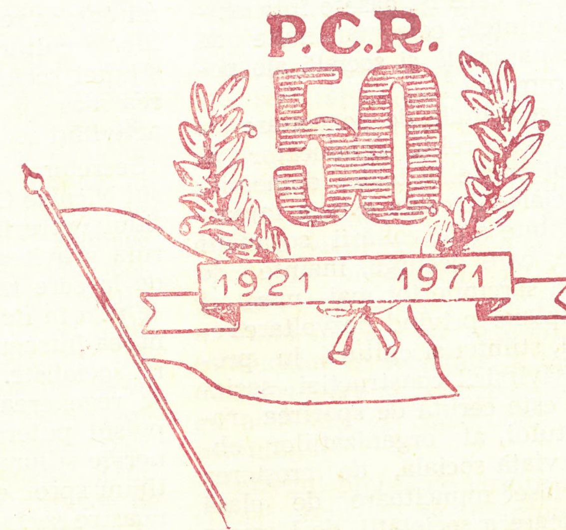
COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Călin Vlasie, an. III A
redactor șef
Constantin Bărbulescu, an. III A
secretar de redacție
Constantin Vărășcanu, an. IV B
Mircea Pally, an. IV S
Alexandru Sorescu, an. III B
Florin Dumitrache, an. II D

Colectivul a fost îndrumat de profesorul Marin Bădescu.

Prezentarea grafică și tehnoredactarea : Gheorghe Andreianu

ANIVERSAREA SEMICENTENARULUI P.C.R.

P.C.R. la a 50-a aniversare

În aceste zile am consemnat cu adîncă emoție și recunoștință împlinirea a cinci decenii de la crearea Partidului Comunist Român, eveniment istoric a cărui semnificație își găsește rezonanța în profundele transformări revoluționare petrecute în viața poporului nostru, a patriei noastre aflate în plin avînt creator. Vorbind despre activitatea partidului în glorioasa-i existență, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea : „Prin întreaga sa activitate, Partidul Comunist Român s-a afirmat ca exponent fidel al intereselor clasei muncitoare, ale tuturor oamenilor muncii din patria noastră, conducînd cu succes opera complexă, multilate-

rală de trecere de la orînduirea capitalistă la socialism, de edificare a noii societăţi, în care îşi găsesc întruchiparea năzuinţele cele mai înalte de libertate naţională şi socială ale poporului român."

În etapa actuală de dezvoltare a ţării noastre, rolul conducător al partidului creşte în toate domeniile vieţii sociale. Aceasta este o importantă legitate a dezvoltării societăţii socialiste, care decurge, înainte de toate, din sarcinile tot mai mari şi mai complexe privind dezvoltarea economiei, ştiinţei şi culturii, în procesul desăvîrşirii construcţiei socialiste. Ea este cerută de sporirea rolului statului, al organizaţiilor obşteşti în viaţa socială, de creşterea rolului clasei muncitoare de clasă conducătoare a societăţii, de lărgirea şi intensificarea activităţii conştiente a maselor.

„Noua etapă a construcţiei socialismului în România — se arăta în documentele Congresului al X-lea — complexitatea sarcinilor ce se pun în toate domeniile, amploarea crescîndă a participării conştiente a maselor la viaţa economică, politică şi socială, procesul neîntrerupt de dezvoltare a democraţiei socialiste, importanţa deosebită pe care o capătă activitatea ideologică şi educativă în dezvoltarea societăţii sporesc nemăsurat răspunderile ce revin partidului comunist".

Tăria şi invincibilitatea partidului constau în faptul că el se călăuzeşte, în întreaga sa activitate, după cea mai înaintată concepţie despre lume şi viaţă — materialismul dialectic şi istoric. Partidul comunist a ştiut şi ştie să unească, pe baza politicii sale marxist-leniniste, eforturile creatoare ale întregului popor în lupta pentru edificarea noii orînduiri sociale.

Privind rolul partidului comunist în societate, trebuie să sublinem faptul că toate organismele şi instituţiile economice şi sociale ale statului se află sub conducerea sa politică şi acţionează în mod unitar în direcţia edificării orînduirii socialiste. Concomitent, ca rezultat al ridicării nivelului de cultură şi al dezvoltării conştiinţei socialiste, sporeşte participarea maselor la conducerea întregii activităţi sociale.

Secretarul general al PCR, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, spunea : „Partidul reprezintă nucleul în jurul căruia gravitează întreaga societate şi de la care radiază energia şi lumina ce pun în mişcare şi asigură funcţionarea întregului angrenaj al orînduirii socialiste. La rîndul său, patidul se regenerează continuu sub impulsul puternicelor fascicole de energie şi lumină ce se îndreaptă continuu spre el din rîndul naţiunii noastre socialiste'.

O influenţă deosebită asupra creşterii rolului conducător al partidului exercită, de asemenea, schimbările care au avut şi au loc în sînul partidului însuşi. Creşterea continuă a autorităţii şi influenţei partidului în mase se reflectă prin intrarea în rîndurile sale a celor mai înaintaţi muncitori, ţărani, intelectuali, oameni ai muncii, români, maghiari, germani, sîrbi şi de alte naţionalităţi, hotărîţi să-şi consacre viaţa ţelurilor şi programului partidului, să lupte pentru înfăptuirea politicii sale.

În prezent, partidul nostru este mai puternic decît oricînd în întreaga sa istorie de cinci decenii. Unind în sînul său cei mai înaintaţi oameni ai muncii, el numără peste 1924000 de membri, cifră care dovedeşte că fiecare al şaptelea cetăţean major al ţării este membru al Partidului Comunist Român.

Partidul are organizaţii în toate întreprinderile, întreprinderile agricole de stat, cooperativele agricole de producţie, instituţiile statului. S-au consolidat din punct de vedere organizatoric o puternică forţă dinamică în viaţa tuturor colectivelor de oameni ai muncii. A crescut continuu

experienţa organelor şi organizaţiilor de partid, capacitatea lor de a rezolva problemele din domeniul în care activează, de a organiza şi conduce lupta maselor pentru înfăptuirea politicii partidului. Nu există domeniu de activitate, colectiv de muncă în care organizaţiile de partid să nu acţioneze ca adevărate forţe motrice.

Fiind o legitate a dezvoltării societăţii socialiste, creşterea rolului conducător al partidului nu se realizează însă de la sine. Partidul Comunist Român ţine seama de acest lucru şi ia măsurile necesare pentru dezvoltarea activităţii sale politice, organizatorice, ideologice şi teoretice, corespunzător cerinţelor pe care societatea le pune în faţa sa în fiecare etapă. O dovadă elocventă în acest sens o constituie măsurile adoptate de Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român din decembrie 1967.

Partidul porneşte de la principiul verificat de viaţă că formele şi metodele de conducere şi organizare socială nu sînt imuabile, stabilite o dată pentru totdeauna, că ele trebuie continuu perfecţionate în pas cu schimbările ce se produc în viaţă, cu sarcinile pe care le impune procesul obiectiv al dezvoltării materiale şi spirituale a societăţii. Măsurile de perfecţionare a conducerii şi planificării economiei, pe care le-a dezbătut Conferinţa Naţională, s-au luat în condiţiile în care economia noastră se afla în plin avînt, cînd forţele de producţie ale ţării, productivitatea muncii şi volumul producţiei industriale se dezvoltă în ritmuri ce se înscriu printre cele mai înalte din lume.

În condiţiile de astăzi, cînd realizarea conducerii ştiinţifice este o problemă esenţială a vieţii sociale, se impune cu stringenţă deosebită necesitatea perfecţionării activităţii partidului, a formelor şi metodelor sale de muncă. Această problemă ocupă un loc important în documentele celui de-al X-lea Congres al partidului în care se spune : „Dinamismul societăţii noastre, complexitatea obiectivelor pe care le avem de înfăptuit în economie, cultură, ştiinţă şi tehnică, introducerea unui stil de muncă ştiinţific în toate compartimentele vieţii economice şi sociale, impun îmbunătăţirea continuă a activităţii partidului, perfecţionarea modului în care îşi exercită rolul conducător în societate, a metodelor de îndrumare şi conducere a întregii activităţi de construcţie a socialismului.'

Intregul proces de lărgire a democraţiei socialiste se înfăptuieşte din iniţiativa partidului nostru, în condiţiile perfecţionării continue a stilului şi metodelor sale de muncă, ale creşterii rolului său politico-ideologic în toate domeniile de activitate. Exercitarea rolului partidului, de forţă conducătoare în societate se întemeiază pe studierea şi cunoaşterea profundă a realităţilor sociale, pe consultarea neîntreruptă a oamenilor muncii şi menţinerea unui dialog continuu cu poporul, pe luarea în considerare a părerilor şi cerinţelor clasei muncitoare, ţărănimii şi intelectualităţii, în soluţionarea problemelor ridicate de progresul societăţii în strînsă conlucrare cu masele. În aceasta constă, de altfel, uriaşa forţă dinamizatoare a partidului, capacitatea sa de a promova susţinut noul în întreaga viaţă socială, de a găsi soluţii problemelor tot mai complexe ale înaintării ţării pe drumul socialismului.

Realizările de însemnătate istorică, obţinute de poporul nostru, practica socială, care verifică cel mai bine activitatea unui partid, au confirmat pe deplin justeţea liniei politice a partidului, eficacitatea muncii sale politico-organizatorice. Partidul Comunist Român, urmat cu devotament şi încredere neţărmuită de

întregul popor, își îndeplinește cu cinste rolul de detașament, de avangardă a clasei muncitoare, de forță politică, conducătoare a societății noastre.

Caracteristica fundamentală a partidului nostru este strînsa coeziune a rîndurilor sale, unitatea de nezdruncinat în jurul Comitetului său Central — chezășia și dobîndirii de noi victorii în lupta pentru construirea socialismului și comunismului și comunismului.

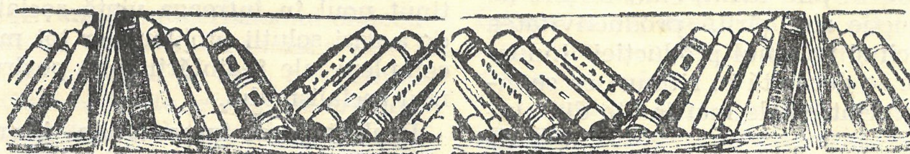
În procesul dezvoltării democrației, Partidul Comunist Român, acordă asemenea, o importanță deosebită creșterii rolului în viață socială al al organizațiilor de masă și obștești, sindicale, de tineret, de femei, al organizațiilor cooperatiste, uniunilor de creație și asociațiilor oamenilor de știință.

Creșterea rolului conducător al partidului, adaptarea continuă a muncii de partid la cerințele concrete ale fiecărui domeniu de activitate reprezintă chezășia sigură a mersului victorios al poporului nostru pe drumul edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și al trecerii treptate la comunism.

Închei citind cîteva versuri care-i aparțin poetului George Lesnea, închinate partidului :

„Partidul e-n toate : E trainic făgaș
Ce duce spre cea mai înaltă dreptate.
În el adevărul își are sălaș ;
E sabia care lovește-n vrăjmaș,
Și mîna ce vindecă toate.
Și cînd, spulberînd pe mișei și tirani,
În mersul spre ținta ce n-are zăbavă,
El tot mai puternic se-nalță prin ani,
În cor de voinici, muncitori și țărani
Cîntăm azi Partidului : Slavă !"

MIRCEA PALLY
ANUL IV-S

E ziua lui

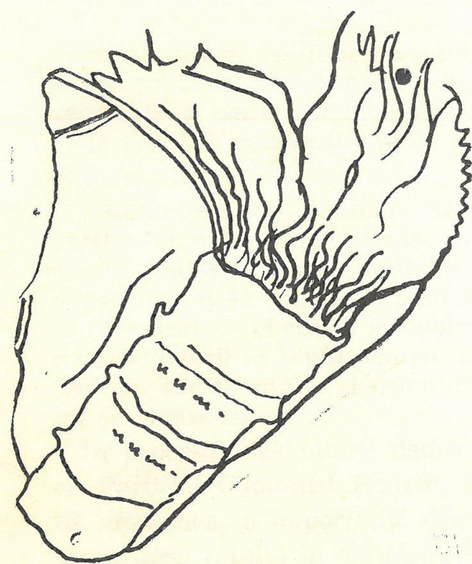
E ziua celui ce a scris cu sînge
Istoria deceniilor noi
La noi în cuget și astăzi mai plînge
Memoria vitejilor eroi !

E ziua celui ce a rupt zăgazuri
Ca un vijelios torent ne-nfrînt.
E Făt-Frumos ce-a biruit balauri
Și-adus-a Libertatea pe pămînt.

E ziua celui ce a scris cu sînge
Istoria deceniilor noi
La noi în cuget veșnic va plînge
Memoria vitejilor eroi !

C-TIN VĂRĂȘCANU
Anul IV B

Partidului

Privește-n juru-ți cît cuprinzi în zare
Tu, cetățean al vremurilor noi,
Și la dogoarea marilor cuptoare
Partidu-l vei zări printre eroi,

Și-n casa nouă, astăzi înălțată,
Ce rîde-n glastre mîndre la ferești,
E-o parte din tăria minunată
Ce el ți-a dat-o ca s-o-ntinerești.

Și-n glasurile cetei zvăpăiate
Din școala ridicată într-un sat,
Și-n lumina slovelor din carte
Îl simți alături, șoim înaripat.
Și în belșugul holdelor întinse
Ce-și unduiesc mănoase spicul greu
Partidul e și-n lanuri necuprinse,
Îi simți cuvîntul său rodind mereu.
Și de privești în jur, cît vezi în zare
Tu, cetățean al vremurilor noi,
În strălucirea razelor de soare
Partidul e erou printre eroi !

MIRCEA PALLY
Anul IV. S.

CULTIVAREA TRADIȚIILOR

Reînființarea societății „Junimea"

Prof. MARIN BĂDESCU

În Liceul „Nicolae Bălcescu" din Pitești, prestigios focar de învățămînt și cultură, a avut loc, la 25 aprilie 1971, solemnitatea reînființării societății „*Junimea*'.

În cadrul colectivului catedrei de limbă și literatură română, în ședința din 21 octombrie 1970, în calitate de responsabil, semnatarul acestor rînduri a făcut propunerea de a se reînființa societatea „*Junimea*", în scopul stimulării activității creatoare a elevilor liceului. Colectivul și-a însușit această propunere și ea se găsește consemnată în procesul verbal al ședinței de catedră din acea zi.

Ulterior, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist și Ministerul Învățămîntului au emis *Instrucțiunile* în virtutea cărora se recomandă înființarea în școli a societăților pentru elevi. Am avut satisfacția că inițiativa noastră a coincis cu punctul de vedere al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist și al Ministerului Învățămîntului.

Documentul prin care se cerea reînființarea societății „*Junimea*" în liceul de băieți din Pitești datează din anul 1897, adică de acum 74 de ani. Îl transcriem în întregime:

Nr. 331
1897 octombrie 29

Domnule Director
Domnilor Profesori

Subsemnații elevi ai claselor a VII-a, a VI-a și a V-a, avînd dorința de a forma o societate de cultură sub titlul „*Junimea*", care să aibă drept scop lărgirea cercului de cunoștințe cîștigate în școală, cu profund respect vă rugăm să binevoiți a supune această propunere confe-

rinței profesorale pentru aprobarea ei. Totdeodată vă alăturăm și un proiect de statut.

Primiți, vă rugăm, asigurarea osebitei noastre stime.

Semnează

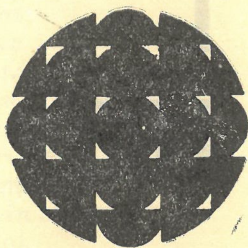
N. N. Micescu	Eugen Nițescu
C. Bărbulescu	Cristescu C.
Dancovici Eft.	G. Veruicu
Pîrvan Voiculescu	C. Făgețeanu
S. Chicoș	Atanasiu Velicu
Protopopescu Gheorghe	Georgescu Vasile
Popescu Petre	Baiulescu Ion
Bădescu P.	Mamulea Mihail
Teodorescu Tiberiu	Ștefan Simionescu
Ion D. Popescu	Istrate N. Micescu
D-tru Proistosescu	Ion Minulescu — etc.
A. St. Iacob	

În 1897, cînd se făcea această propunere, director al liceului era profesorul de geografie Nicolae Gh. Dumitrescu.

În 1908 societatea era foarte puternică; atunci a fost editată revista cu același nume, „*Junimea*", avînd ca director de onoare pe prof. I. Cosmoc, iar ca director de acțiune pe elevul din cl. a VIII-a (ultima clasă de liceu) Virgil Tempeanu, ajuns mai tîrziu profesor universitar și membru corespondent al Academiei germane din München, care a participat la această festivitate.

De-a lungul anilor, societatea și revista „*Junimea*" au polarizat cele mai valoroase elemente care mai tîrziu s-au afirmat pe plan național și chiar internațional, devenind personalități de frunte în cultura și literatura română și străină. Numele unor scriitori ca Ion Minulescu, Virgil Tempeanu, Vladimir Streinu, Ion Trivale, Tudor Teodorescu-Braniște, George Ulieru, ale unor juriști ca Mihail Ghelmegeanu care, de asemeni a participat la această festivitate, Ghimpa, ale unor oameni de știință ca Stănescu Constantin, Petculescu Nicolae, Angelescu Ion, nu mai au nevoie de nici o prezentare. Din generația mai tînără s-au remarcat compozitorul Nicolae Brînzeu, doctorii de reputație mondială Dan Gavriliu, Gheorghe Marinescu etc.

Festivitatea reînființării societății „*Junimea*" s-a desfășurat la Casa de Cultură a Elevilor și Studenților din Pitești, în prezența organelor de partid și de stat locale și a unui mare număr de foști și actuali elevi ai liceului. În cuvîntul

său, tovarășa directoare Viorica Rotăreasa a subliniat succesele obținute de elevii liceului pe linia activității unor tradiții valoroase.

După lectura actului de constituire și a statutului, a fost ales un comitet de acțiune, un președinte de onoare în prezența dr. Gh. Marinescu, și au fost declarați membri de onoare foștii junimiști prezenți la festivitate.

Din cuvîntul octogenarului Virgil Tempeanu, care vibra de emoțiile aducerilor aminte ale tinereții, elevii au desprins un călduros îndemn la muncă și activitate creatoare, la o exersare a posibilităților lor în domeniul literaturii și științei încă de pe băncile liceului.

În numele elevilor de astăzi a vorbit Bărbulescu Constantin din anul al III-lea B.

Iată cîteva din cuvintele înscrise cu această ocazie, în Cartea de Onoare a liceului:

25 aprilie 1971

dată memorabilă în istoria Liceului „Nicolae Bălcescu" din Pitești reînființarea societății științifice, cultural-artistice a elevilor „*Junimea*", ale cărei baze au fost puse în anul 1897.

Deschidem, astfel, o nouă pagină din cartea plină de învățăminte a acestui important focar de învățămînt și cultură.

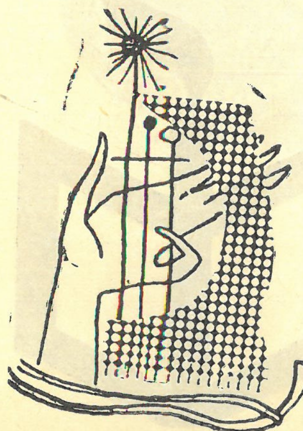
Condițiile optime în care se dezvoltă astăzi învățămîntul din țara noastră ne permit să reluăm una din tradițiile culturale ale liceului și să năzuim la îmbogățirea zestrei spirituale a elevilor noștri.

*

Am retrăit momente înălțătoare cu prilejul reluării, după patru decenii, a firului activității societății noastre „*Junimea*", care a contribuit atît de mult la formarea noastră intelectuală și de la care avem cele mai frumoase amintiri din viața școlară.

Prof. Dr. Virgil Tempeanu, fost președinte al soc. „*Junimea*" în anul 1907 — 1908, și directorul revistei „*Junimea*" care azi își reia numele.

*

Amintirea momentelor trăite acum 63 de ani, secretar al societății „*Junimea*", redactor al revistei „*Junimea*", elev în clasa a VIII-a (1907 — 1908), m-a întinerit, și mulțumesc din

toată inima inițiatorilor serbării de azi, cu ocazia reînființării societății „Junimea".

Prof. STELIAN RĂDULESCU

Fericit, onorat și satisfăcut pentru înălțătoarele clipe ale reînnoirii unei tradiții culturale și patriotice ale argeșenilor.

Prof. dr. LEON TEODORESCU

În condica de aur
Amintiri de aur
Despre profesorii și elevii de aur,
Despre albia-regină, directoarea liceului
„Bălcescu'
cu ocazia reînființării societății „*Junimea*'".

Dr. GH. MARINESCU

Profund onorat pentru inițiativa de a participa la solemnitatea reînființării societății „*Junimea*", mulțumesc din toată inima conducerii Liceului „N. Bălcescu" din Pitești, al cărui cadru didactic am fost în urmă cu 30 de ani, și vă urez succes deplin în tot ce veți gîndi și veți face pentru binele scumpei noastre patrii.

Prof. C. RABEGA

Am participat, profund interesat, la minunata închegare între un trecut de intelectualism anticipativ ca tendință și rîvnă și un viitor pe care tinerimea de astăzi îl va desăvîrși, sub îndrumarea partidului, prin rîvna, munca și talentele sale ce s-au manifestat atît de pregnant la reluarea activității „*Junimea*".

Prof. Univ. M. Ghelmegeanu

Felicit din toată inima conducerea liceului și colectivul didactic pentru lăudabila inițiativă de reînființare a societății „*Junimea*", inițiati-

vă pe care noi vom extinde-o în liceele din județul Argeș.

Inspector școlar general,
FL. DIȚULEASA

Ceea ce s-a petrecut la 25 aprilie 1971 în liceul nostru — reînființarea „*Junimei*'" — nu poate fi considerat altceva decît continuarea unei frumoase tradiții de cultură, a exemplului, învățăturii și îndemnurilor înaintașilor.

Sîntem siguri că elevii noștri de astăzi și de mîine, demni urmași ai generațiilor trecute, vor continua spiritul junimist din liceul nostru în sensul cel mai nobil al cuvîntului și se vor strădui să fie la înălțimea cerințelor pe care le formulează, cu exigență dar cu mult spirit realist, societatea socialistă în care trăim.

Le urăm să trăiască să crească și să înflorească noua societate literară și științifică „*Junimea*".

DE VIRIS ILLUSTRIBUS LYCEI NSTRI

III

Dumitru I. Ghimpa

de profesor
MARIN BĂDESCU

Fiu de ţărani din judeţul Vîlcea, după terminarea liceului din Craiova, Dumitru I. Ghimpa a obţinut prin examen o bursă de student la Facultatea de ştiinţe fizico-chimice a Universităţii din Bucureşti. Aici a fost elevul profesorului Dr. C. Istrati, la cursul de chimie organică, lucrînd în laboratorul acestuia împreună cu profesorul universitar de mai tîrziu, G. G. Longinescu.

După obţinerea titlului de licenţiat în ştiinţe fizico-chimice a fost reţinut în postul de asistent la catedra de chimie organică. Ulterior, în anul 1901, s-a prezentat la concursul instituit pentru ocuparea unor posturi de profesori secundari de ştiinţe fizico-chimice, obţinînd postul de profesor titular la Liceul de băieţi din Piteşti. A funcţionat permanent în acest post începînd din anul 1901 pînă în anul 1931, data pensionării sale.

A fost director al liceului în două rînduri, timp de 8 ani, prima oară înaintea primului război mondial între 1907—1911, iar a doua oară, între anii 1916—1920.

Ca profesor şi director al liceului, Dumitru Ghimpa a desfăşurat o intensă şi fructuoasă activitate culturală, fiind, înaintea primului război mondial, membru fondator şi preşedinte al „Ateneului" din Piteşti, unde a ţinut diverse conferinţe publice. Una din aceste conferinţe, intitulată „Din istoria diamantului" a fost tipărită şi s-a vîndut — aşa cum se menţionează pe copertă — „în folosul laboratorului de fizică şi chimie al Liceului din Piteşti".

Între anii 1921—1929 a fost membru şi, un timp, preşedinte al „Casei de cultură a profesorilor din Piteşti", ţinînd conferinţe în sala de festivităţi a liceului.

În timpul primului război mondial, localul liceului în care s-a instalat, la 15 august 1916, spitalul Crucii Roşii Nr. 58, a fost rechiziţionat de trupele germane de ocupaţie şi transformat în spital militar german. Liceul n-a mai avut unde funcţiona: Dumitru Ghimpa a primit în aceste condiţii grele sarcina de director al liceului, organizînd deschiderea cursurilor în localuri închiriate şi plătite prin contribuţia profesorilor şi părinţilor.

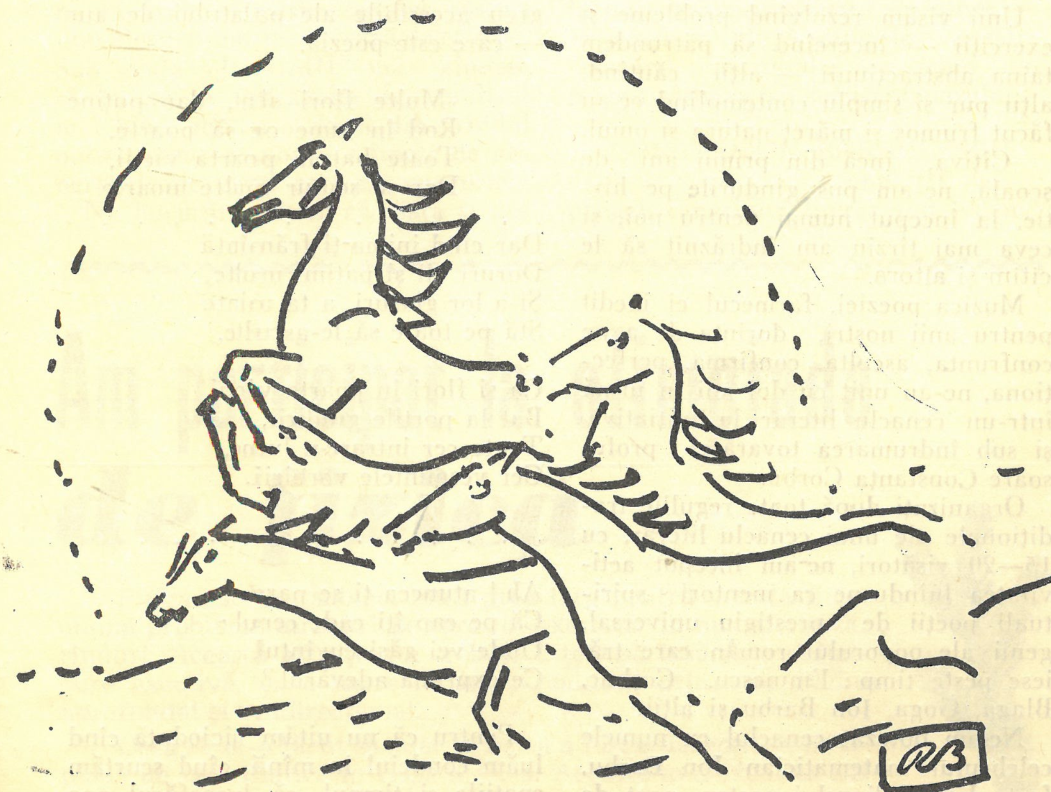
Ca director al liceului în această perioadă grea, a scăpat de la distrugere — prin acţiunea sa personală, înfruntînd rigorile măsurilor luate de ocupanţi — materialul şi aparatajul laboratorului de fizică şi chimie, exponatele muzeului de ştiinţe naturale şi întreaga arhivă a liceului.

Tot ca director al liceului a interzis elevilor să participe la o paradă a trupelor germane, fapt care i-a atras o serie de percheziţii domiciliare şi de chemări la comandatura germană a oraşului pentru cercetări şi declaraţii, fiind învinuit că plănuieşte să fugă din teritoriul vremelnic ocupat, la Iaşi. Numai încheierea armistiţiului a împiedicat arestarea sa.

Cu ocazia percheziţiilor făcute, i s-a confiscat manuscrisul complet al unui curs de fizică şi chimie la care lucrase ani întregi.

În cursul anilor 1928—1938 a crescut la domiciliul său şi a întreţinut în şcoli doi orfani din judeţul Argeş. Aceştia sînt astăzi inginerul Ion Trandafir, domiciliat în str. Privighetorii nr. 40 din Craiova, iar altul — subinginerul Ion Chira de la atelierele C.F.R. „Griviţa" din Bucureşti.

La trecerea sa la pensie, Dumitru I. Ghimpa a primit mulţumiri scrise din partea Ministerului Învăţămîntului pentru îndelungata şi multilaterala activitate desfăşurată ca profesor şi director al liceului, în care a lucrat 30 de ani.

Din toată inima

La anii noştri visăm poate mai mult, avem gînduri şi idealuri care nu ne dau linişte.

Unii visăm rezolvînd probleme şi exerciţii — încercînd să pătrundem taina abstracţiunii — alţii căutînd, alţii pur şi simplu contemplînd ce-au făcut frumos şi măreţ natura şi omul.

Cîţiva, încă din primii ani de şcoală, ne-am pus gîndurile pe hîrtie, la început numai pentru noi, şi ceva mai tîrziu am îndrăznit să le citim şi altora.

Muzica poeziei, farmecul ei inedit pentru anii noştri, dorinţa de a ne confrunta, asculta, confirma, perfecţiona, ne-au unit cu doi ani în urmă într-un cenaclu literar la iniţiativa şi sub îndrumarea tovarăşei profesoare Constanţa Corbu.

Organizaţi după toate regulile tradiţionale ale unui cenaclu literar, cu 15—20 visători, ne-am început activitatea luîndu-ne ca mentori spirituali poeţii de prestigiu universal, genii ale poporului român care trăiesc peste timp: Eminescu, Coşbuc, Blaga, Goga, Ion Barbu şi alţii.

Ne-am botezat cenaclul cu numele celebrului matematician Ion Barbu, fost elev al liceului nostru, poet de o rară profunzime şi sensibilitate. Avem şi o tradiţie care urmăreşte să ne amintească mereu ce înseamnă adevărata poezie. Înainte de a începe lectura şi discutarea încercărilor noastre literare, citim o poezie din Eminescu sau I. Barbu.

Ce conţin poeziile, reportajele literare, nuvelele sau schiţele noastre?

Simplu. Ne spunem frămîntările, marile întrebări de totdeauna privind viaţa şi sensul ei, privind tinereţea, omul, moartea, cîntăm farmecul epocii noastre, ne spunem gîndurile în privinţa punctelor de culoare închisă, a umbrelor, a unor deziluzii. Anii de şcoală cu ineditul lor, orele de curs, tezele, extemporalele şi cataloagele, prima întîlnire la care a venit sau n-a venit, primul dans care a fost sau n-a fost încă, prima iubire — iată universul nostru poetic.

Încercăm să ne facem anii cît mai frumoşi, încercăm să batem la porţile greu accesibile ale palatului de aur — care este poezia.

„Multe flori sînt, dar puţine
Rod în lume or să poarte.
Toate bat la poarta vieţii,
Dar se scutur multe moarte.

. . . .

Dar cînd inima-ţi frămîntă
Doruri vii şi patimi multe,
Şi-a lor glasuri, a ta minte
Stă pe toate să le-asculte,

Ca şi flori în poarta vieţii
Bat la porţile gîndirii,
Toate cer intrare-n lume,
Cer veşmintele vorbirii.

. . . .

Ah! atuncea ţi se pare
Că pe cap îţi cade cerul:
Unde vei găsi cuvîntul
Ce exprimă adevărul?

Pentru că nu uităm niciodată cînd luăm condeiul în mînă, cînd scurtăm spaţiile şi timpul, că luceafărul poeziei româneşti spunea nu fără ironie:

„E uşor a scrie versuri
Cînd nimic nu ai a spune.
Înşirînd cuvinte goale
Ce din coadă au să sune"

Poezia şi proza contemporană îşi au rezonanţele lor în epoca noastră. Ne place să-l citim pe Marin Sorescu, pe Augustin Doinaş, pe Breban, Ana Blandiana şi alţii.

Dar îndrăznim să ne publicăm la ARGEŞUL, la SECERA ŞI CIOCANUL, în revista noastră MLĂDIŢE, cîteodată cînd sîntem „descoperiţi" să citim şi la radio şi televiziune.

Ne-am organizat anul trecut şi o expoziţie cu plachetele poeţilor şi prozatorilor noştri.

Ca preşedinte al cenaclului literar ION BARBU mă gîndesc că manifestarea de azi, înfiinţarea societăţii JUNIMEA a elevilor din Liceul „NICOLAE BĂLCESCU, menită să înnoade firul unei tradiţii frumoase, ne va ajuta să găsim sensuri, rosturi mai alese în munca noastră de creaţie. Sub egida „JUNIMII" mă gîndesc că putem să îndrăznim mai mult şi mai bine, pentru a da şi din rîndul nostru nume ce vor fi reţinute de generaţiile de elevi care ne vor urma.

Ne bucurăm sincer că viaţa şi activitatea noastră de creaţie extraşcolară au căpătat această formă pe care o adoptăm, şi promitem exigentilor noştri dascăli că vom munci în aşa fel încît să se mîndrească cu noi.

În acest fel cred că ne vom aduce şi noi contribuţia la împlinirea idealurilor societăţii noastre socialiste — răspunzînd după puterile noastre chemărilor partidului — acum în pragul sărbătoririi semicentenarului.

CONSTANTIN BĂRBULESCU
anul III A
preşed. cenaclului literar Ion Barbu"

Am participat la olimpiada de fizică

Fizica este un subiect mult prea larg pentru a trata fie şi numai problema atracţiei pe care o exercită în numai cîteva rînduri. Această atracţie nu trebuie înţeleasă însă ca o cufundare excesivă, ca o ieşire în afara realităţii printr-un studiu aprofundat şi unidirecţional.

Ceea ce m-a făcut să ader la fizică a fost o decepţie la olimpiada de matematică în clasa a IX-a. Aceasta m-a făcut să mă reped cu furie asupra fizicii şi să caut să realizez aici ceea ce

nu am reuşit la matematică. Cu timpul şi aceasta a devenit o pasiune, o latură a sufletului de care nu m-am putut despărţi, ajungînd să simt o mare satisfacţie şi uneori chiar relaxare cînd lucrez în domeniul fizicii.

Anul acesta, vrînd să-mi dovedesc că pot să realizez ceva cînd îmi propun (avînd în vedere că nu mai e mult de aşteptat pînă la examenul de admitre în facultate), materia făcută, electricitatea, fiind de mult timp una din marile mele pasiuni, am participat la olimpiada de fizică.

Primele două faze au fost ca o reuniune în familie. La prima de la noi din clasa specială au participat 28 de elevi, 25 reuşind să obţină peste 18 puncte, calificîndu-se pentru faza pe judeţ. Astfel, 88% din elevii calificaţi pentru faza judeţeană din municipiu au aparţinut clasei noastre. Pentru această olimpiadă pregătirea a fost în cea mai mare parte colectivă, făcută în clasă, deoarece se conta că majoritatea clasei va merge la această fază, lucru pentru care trebuie să-i mulţumim tov. prof. Pricolici care ne-a dat tot concursul.

A doua fază avea o miză mult mai mare şi un grad de dificultate sporit ; studiul a fost, în cea mai mare parte, individual, deşi discuţiile în clasă pe tema fizicii nu au încetat, ci din contră. Pentru această fază am început să studiem nu numai din manuale, conştienţi fiind că numai un studiu solid, cît mai aprofundat, ne poate aduce succes. Vrem să mulţumim pe această cale tov. diriginte Vlad care ne-a permis ca în ultimele două zile înaintea olimpiadei să ne pregătim exclusiv la fizică.

La această etapă am fost surprinşi de noutatea subiectelor ce au constat din probleme — întrebări, tehnică folosită acum pentru prima oară la noi, după modelul unor olimpiade de prestigiu de peste hotare. Acum s-a făcut o selecţie severă, aşa că din judeţ au reuşit să se califice pentru faza republicană numai trei elevi de la clasa a XI-a : eu şi doi colegi de la Cîmpulung. Alţi cinci colegi de la noi de la S au obţinut 17 puncte, fiind foarte aproape de reuşită.

Din acest moment a început pregătirea pentru adevărata olimpiadă unde trebuiau să cîştige cei mai buni dintre cei mai buni. Au urmat zile de studiu asiduu, pentru că eram conştient că acum nu mai eram un simplu concurent, ci reprezentantul Liceului „Nicolae Bălcescu", reprezentam în ultima instanţă chiar Piteştiul. Simţeam că acum port o mare răspundere, că port răspunderea onoarei liceului nostru, şi nu voiam să-l dezamăgesc.

În sfîrşit ziua plecării a sosit. Delegaţia argeşenilor, numărînd opt concurenţi, a plecat dimineaţa spre ţintă — Bucureşti. În tren ne-am cunoscut, dar toţi aveam încă în sînge tracul dinaintea marilor confruntări, aşa că acolo, pe banchete, am revăzut cu toţii încă o dată toată materia. Ajunşi în Bucureşti, am fost la bătrînul Mihai Viteazul.

Pînă a doua zi dimineaţa, în ziua concursului, mai erau puţine ore care se scurgeau cu paşi grei, ca de plumb, ore de încordare nervoasă maximă. În acea zi am renunţat să mai învăţ, simţeam că nu voi mai fi în stare de aşa ceva, şi am pornit împreună cu cîţiva argeşeni în aceeaşi stare de spirit să facem „turul Bucureştiului". Treptat ne-am liniştit, şi înainte de culcare am putut să mai revedem o dată totul. A doua zi urma marea încercare.

Dimineaţa ne-am sculat devreme, olimpiada începea la 9,00 şi am fost fericit să constat că eram într-o stare de spirit excelentă. Tracul dispăruse cu totul ; eram foarte curios să cunosc subiectele. Concursul s-a dat la Liceul „Nicolae Bălcescu", în apropierea Sălii Palatului R.S.R. un alt veteran al liceelor bucureştene. Şi aici s-a rupt tradiţia, subiectele fiind constituite din probleme-întrebări.

Problemele puse mi-au plăcut foarte mult, iar cînd am terminat cele două teze, eram convins că pînă la urmă voi realiza ceva.

Au urmat două zile pline de distracţie rezervate olimpicilor : turul Bucureştiului (de astă dată în mod oficial), o seară organizată pentru noi de studenţii de la Politehnică, teatru, discuţii cu redactorii revistei de fizică. Totuşi, subiectul la ordinea zilei era tot olimpiada, subiectele discutîndu-se în orice loc.

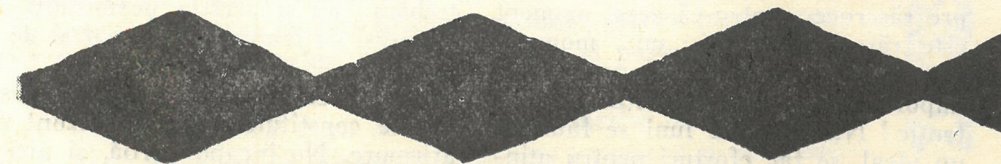
În sfîrşit, a sosit ziua premierilor. În sala de spectacole a Liceului „Mihai Viteazul", comparabilă din toate punctele de vedere cu a Teatrului „A. Davila", a avut loc decernarea premiilor. Atmosfera era suprasaturată de emoţie. Cînd mi-am auzit numele, toţi cei din sală dispăruseră pentru mine, acolo eram numai eu şi fericirea mea. Nu era prea mult — o menţiune, dar pentru mine şi acum mai valoroasă decît toate premiile obţinute de cînd sînt şcolar.

Toată ziua am fost sub imperiul acelei mari fericiri, şi cu această fericire m-am întors la Piteşti, bucuros că am reuşit să onorez Liceul „Nicolae Bălcescu", clasa specială şi pe mine însumi. A doua zi, la şcoală, am fost foarte bucuros cînd colegii m-au felicitat, cînd am discutat cu ei subiectele, cînd i-am anunţat pe profesorii mei de rezultatul obţinut.

La această olimpiadă liceul nostru a mai obţinut o menţiune la clasa a IX-a prin Vinicius Anghel, şi un premiu III la clasa a XII-a prin Liviu Trache.

Olimpiada pe anul acesta am încheiat-o cu gîndul la cea de anul viitor, ferm hotărît să muncesc astfel ca să obţin un rezultat şi mai bun.

SEVER BUCUR
Anul III S

La răscruce

După doisprezece ani de școală, mai grei sau mai ușori, după cum s-a străduit fiecare, iată-ne în fața primei confruntări cu viața de proporții într-adevăr serioase.

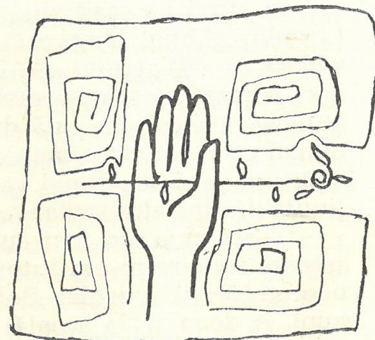
Fiecare va trebui să-și croiască un drum în ea și de fiecare depinde dacă locul pe care-l va ocupa îl va mulțumi sau nu.

Dar să cercetăm mai amănunțit etapele pe care le avem de parcurs pînă la acest loc.

Bacalaureatul. Acest examen, deși pretinde elevului cunoștințe numai de la trei obiecte, este o avanpremieră, un test binevenit la care sîntem supuși, și care oferă fiecăruia posibilitatea să-și dea seama de ceea ce poate (zic cei care-au absolvit liceul că bacalaureatul n-ar fi de loc mai greu decît admiterea în liceu. Ceea ce nu înseamnă că trebuie privit cu ușurință).

O dată trecut acest hop, se cuvine să facem o mică pauză, foarte scurtă de altfel, pentru că urmează un nou obstacol, mai puternic decît tot ce am întîlnit pînă acum. Și, de fapt, de aici înainte urmează să vorbesc despre răscruce, pentru că acest moment este răscrucea însăși; un moment psihologic și, fără să exagerez, un important moment al vieții. Dar atenție! Nu în două luni se făurește un ideal, se fac eforturi pentru atingerea lui, nu în două luni, ci în cei doisprezece ani în care vii la școală zi de zi, cînd îndrăgești un obiect sau altul cînd, după fiecare trimestru, după fiecare săptămînă, te întrebi: „Ce-am avut de cîștigat din aceste drumuri zilnice la școală?"; și cînd ai certitudinea că într-adevăr ai cîștigat, satisfacția e inegalabilă.

Deci pentru cei mai mulți absolvenți ai liceului de cultură generală, urmează puternicul obstacol de care vorbeam: ADMITEREA ÎN FACULTATE. De ce cu majuscule? Pentru că fiecare elev din clasa a XII-a se gîndește la ea zi și noapte, e o obsesie, un coșmar. Alții par calmi dar se trădează și ei: sînt la fel de neliniștiți ca ceilalți. Neliniștea, frica uneori, nu au decît un leac: munca serioasă, susținută. Alții — curios, dar adevărat — sînt total indiferenți. Dar aceștia sînt foarte puțini, drept care mă simt îndreptățit să cred că cei mai mulți vor fi de acord cu majusculele.

Cum spuneam mai sus, concursul de admitere cere o muncă nu ușoară, o pregătire temeinică; nu toți cei care termină liceul o posedă. Ne întrebăm: au și aceștia posibilități de a părăsi cu fruntea sus liceul și de a ocupa un loc onorabil în viață? Cu siguranță că au. Școlile tehnice postliceale constituie un larg orizont de afirmare. Nu încape vorbă, și aici e nevoie de aceeași muncă susținută,

fără de care nu se poate izbîndi nicăieri.

O altă posibilitate este calificarea directă la locul de muncă. Acolo se poate învăța o meserie, ale cărei perspective nu sînt de loc de disprețuit. Și apoi munca înnobilează pe om.

Dar pentru că »fugit irreparabile tempus", ar fi de dorit să nu ne mai pierdem timpul în discuții sterile, fără nici un rezultat. Mai devreme sau mai tîrziu, fiecare va descoperi singur cît de prețios este timpul.

De ce n-ar face-o mai devreme?

MIRCEA STĂNESCU

Adio, neprețuitul meu liceu

Iată-ne, așadar, la capătul celor patru ani petrecuți în compania cărților și caietelor, pe băncile bătrînului dar mereu veșnic tînărului nostru liceu.

Au trecut așa de repede încît nici n-am observat zborul lor.

Acum, la despărțire, și mai tîrziu, în viață, ne dăm și ne vom da seama și mai bine cît de mult au însemnat pentru noi acești ani. În acest interval am pătruns și am reușit să stăpînim cu ajutorul bunilor noștri profesori multe taine în ale cunoașterii, am învățat și dus mai departe ceea ce ne-au lăsat cu dragoste înaintașii noștri.

Sub îndrumarea atentă și cu sprijinul de neprețuit al bunilor noștri părinți de la catedră am învățat mai ales ce înseamnă să fii OM, cum trebuie să-ți iubești și ajuți semenul. Am învățat să respectăm și mai mult pe toți acei care înaintea noastră au căutat și au reușit să ne asigure cele mai bune condiții pentru realizarea noastră ca oameni, ca viitori intelectuali. Am învățat să admirăm și să prețuim tot ce este frumos sau care aparține frumosului.

Înțelegînd pe deplin speranțele și gîndurile frumoase care s-au pus în noi, am căutat să ne dedicăm pe deplin studiului pentru ca printr-o bună pregătire și conduită morală să răspundem întotdeauna „prezent" la toate chemările care ni se adresează și care au ca obiectiv făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Acum, la despărțire, mulțumim din adîncul inimilor noastre dragilor și adevăraților noștri dascăli care nu au precupețit nici un efort pentru a ne împărtăși totul din cunoștințele și experiența de viață a dumnealor. Le mulțumim pentru înțelepciunea și dragostea cu care ne-au înconjurat, pentru înțelegerea și bunătatea dumnealor, pentru răbdarea și pasiunea cu care s-au dăruit acestei nobile profesiuni.

În aceste clipe, cînd cu greu ne despărțim de tine, liceu drag, ne angajăm să ducem mai departe cu cinste și recunoș-

tință numele tău. Ne angajăm să muncim neobosit pentru a deveni oameni de nădejde ai României socialiste, al cărei viitor de aur se profilează tot mai mult.

Pentru tot ce ai făcut pentru noi, scump liceu, îți mulțumim!

P. M.

Roşu, galben şi albastru...

Prima atestare documentară a tricolorului datează din 1834. În acel an, la cererea lui Alexandru Ghica, domnul Țării Româneşti, se hotăra, printr-un document, instituirea steagurilor corăbiilor negustoreşti şi ale armatei române, recent constituite. Referitor la înființarea drapelului militar, actul menționa că va avea „fața roşie, albastră şi galbenă, având şi acesta stele şi pasăre (acvilă), cu cap la mijloc". De atunci şi pînă astăzi, drapelul tricolor s-a menținut în armată, chiar dacă însemnele heraldice de pe pînză şi dispunerea culorilor față de hampă s-au schimbat.

În vremea revoluției burghezo-democratice de la 1848 din Țara Românească, tricolorul avea să devină parte componentă şi drapel de stat. Prin Decretul nr. 1 din 14 iunie 1848, guvernul provizoriu stabilea ca drapelul Țării Româneşti să aibă trei culori: albastru, galben şi roşu", iar pe cîmpul pînzei să fie înscrisă deviza mişcării muntene: „Dreptate, Frăție". Printr-un alt decret, emis cu o lună mai tîrziu, se statut şi dispunerea culorilor, specificîndu-se că „lîngă lemn vine albastru, apoi galben şi apoi roşu, fîlfîind".

În urma intervenției trupelor străine contrarevoluționare şi a înăbuşirii mişcării muntene în septembrie 1848, drapelul tricolor ca însemn de stat se desființează. În zilele Unirii Principatelor el avea să fie reintrodus. Prin reactualizarea lui în acele condiții, tricolorul căpăta însă o semnificație mai largă, devenind simbol național. Acum întrunea şi întruchipa, totodată, şi „culorile țărilor surori", cum afirma domnitorul Alexandru Ioan Cuza cu prilejul înmînării drapelelor oştirii la 1 septembrie 1863, pe platoul Cotrocenilor.

Sintetizînd, de altfel, geneza şi semnificația drapelului de stat românesc, Mihail Kogălniceanu spunea în 1867: „Drapelul tricolor cum este astăzi nu este (cum pretinde ministerul) drapelul Unirii Principatelor. El este un ce mai înalt; el este însuşi drapelul naționalității române". Explicația întregitoare a marelui patriot şi om de stat sugera — fie şi indirect — faptul că elementelelor primare ale tradiției anului 1848 li s-au alăturat cele aduse de Unirea Țării Româneşti cu Moldova; mai mult, el însuma — cu valoare de simbol, bineînțeles — toate acele momente glorioase ale luptei poporului nostru pentru făurirea şi propăşirea națiunii române.

Şi dacă în vremea Unirii drapelele aveau culorile dispuse orizontal — spre deosebire de cele fixate la 1848 —, după 1867, dîndu-se curs amendamentului lui N. Golescu, care propunea ca „colorile să fie aşezate cum era în 1848", ele se rînduiesc pe verticală, formă pe care o păstrează pînă în zilele noastre.

MIRCEA PALLY
anul IV S.

Din activitatea cenaclului

O şedință neobişnuită

Nu vineri, ci sîmbătă... Nu seara ci, la prînz... Şi timp limitat. Parcă se schimbase ceva!

Da, se schimbase: aveam musafiri... Mă gîndeam la ceilalți, la mine... Prima şedință cu public. Era şi timpul; doi ani de activitate, teoretic ne dădeau dreptul; şi totuşi... Oare dialogul va circula tot aşa de aprins? Replica la fel de incisivă? Discuția de o aceeaşi subtilitate?

Avem musafiri... Ce vom face?

Vom ține şedința:

Ascultăm cu toții în linişte, după obiceiul nostru devenit aproape ritual, versuri. De data asta: „Ion Barbu". Înainte de a începe citirea şi discutarea încercărilor noastre, mă întreb mereu ascultînd versurile lui Eminescu sau Barbu: „Oare acesta va fi singurul moment de poezie din şedința asta? Cum vor fi întîmpinate producțiile noastre?"

Ne-a venit rîndul; citeşte Florian Dumitrache. Imediat după aceea îmi cere cuvîntul Călin Vlasie. „Oare ce vrea? De obicei vorbeşte printre ultimii. E de părere să fie citite toate poeziile şi discutate „în corpore". De acord: „Poftim, e rîndul tău". Atunci îmi vine ideea că o fi fost nerăbdător. Mă rog... Citeşte Călin poezia „Ecce homo". E genul lui, foarte ermetică, dar mie-mi place. Să vedem însă părerea majorității. Al treilea sînt eu cu poezia „Despărțire".

Linişte... E momentul cînd se aud foile foşnind, şuşoteli... Liniştea dinaintea furtunii.

E clar: Vlasie şi-a ieşit din tabieturile lui, şi nu ştiu cum o vor primi ceilalți. Cere primul cuvîntul. Aprecieri generale în stilul său inedit, scos parcă din ultimul lexicon, şi nu prea măgulitoare la adresa poeziilor... Rulian Ruse se foieşte; se vor certa? nu se vor certa? O să vedem.

Dup ce a stat ca pe un scaun de fachir, Rulian primeşte dreptul la replică: şi-l foloseşte din plin. Călin vrea să spună ceva, îi fac semn să aştepte finalul, dar pînă să-i vină iar rîndul, renunță.

Acum vorbeşte Gabriel Rădulescu. Încearcă să calmeze spiritele abordînd o altă fațetă a discuției. Îmi dau seama că pe cît e de lăudabilă intenția, pe atît e de inutilă; în cealaltă parte a sălii se pregăteşte Dumitrache. Discută „Ecce homo", stil caragielesc, o adevărată tiradă.

Ion Barbu

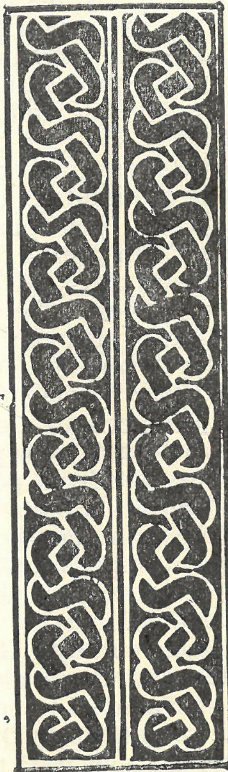
Ne gonește timpul... Iau și eu cuvîntul. Mie mi-a plăcut „Ecce homo" (pentru că acesta era mărul discordiei) și, deși nu îmi stă în obicei, încerc o explicație...

Într-adevăr, azi e ziua surprizelor : ia cuvîntul tov. prof. Constanța Corbu. Dînsa intervine foarte rar. Azi este ceva deosebit. Ne vorbește despre poezia adevărată și ne invită să reflectăm : „sîntem destul de aproape de ea ?"

În caietul cel mare cu procese-verbale ale cenaclului, pe ultima pagină, Mircea Pally caligrafiază formula finală : „Drept care am încheiat prezentul proces-verbal".

C. BĂRBULESCU

Cîntec

Și dac-am să te pierd vreodată
și n-aș voi ca să te pierd,
lîngă vreo patimă uitată
în fața dulcilor porniri ;

și dac-am să te pierd vreodată
la cine știe ce răscruce
de vînturi sau de trandafiri,
primește-n dar aceste vise,

și cînd mă vei simți departe,
tu cîntă-le din flori deschise
de suflul zilei peste noapte,
iar eu îmi voi aduna atunci

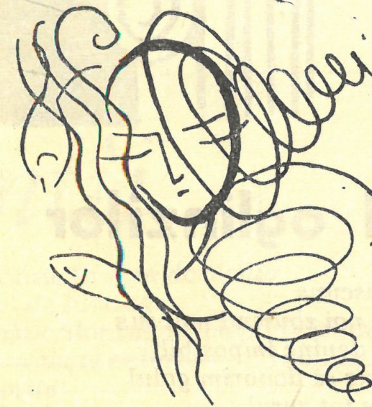
trupul din mare,
ochii din soare,
gîndul din stele,
și voi veni cu ele...

FLORIN DUMITRACHE

Poem

Cît am visat să pot zbura,
ca să cuprind
cu ochii frunții
și ape
și cîmpii
și dealuri
iar undeva mai sus
și munții...

Să stau între pămînt și soare,
să pot simți
tot ce de jos
nu pot să simt,
și mi se-nșire la picioare
tot ce există mai frumos ;
orașe, sate
și poieni
și oameni ridicînd antene
spre cer, spre ape
și spre inimi...

Să pot pluti sub cer albastru
ca să pătrund
în orice suflet
și mai ales
să pot pătrunde
în viața țării tot mai des,
să pot pricepe
tot ce alții
nu cred că este de-nțeles,
să nu mai știu unde e cerul
și stelele ce strălucesc,
să pot să văd
cum cîntă viața
pe tot pămîntul
românesc...
Și amețit de fericire,
să pot să fiu și mai ușor,
să mă preschimb
iar tot ce văd
să pot să sorb și să ador.

FLORIN DUMITRACHE
anul II D

Balada a II-a

Cîntam la marginea pămîntului,
și visam nemurirea.
Voiam să fiu un Prometeu
și chiar mai mult, poate
ca un Prometeu...

Voiam să aduc oamenilor
fericirea.
Și am început să urc
încet, încet
pe o rază de soare,
am auzit
țipătul soarelui la asfințit,
am văzut
păsările care zboară în tăcere

cu aripa răsfrîntă în timp,
mi-am umplut
buzunarele gîndurilor
cu fericire
și-am împrăștiat-o
în lume...

Dar timpul nu m-a iertat
Si în clipa în care strigam
biruitor nemurirea,
vulturii cu aripi de timp
m-au lovit ;
vînturile din suflul timpului
m-au aruncat în infinit,
săgețile privirii timplui
m-au ars,
m-au stîlcit...
Iar acum,
zac undeva la marginea pămîntului
lovit, ars, stîlcit
în inerția visării mele
spre nemurire,
cerînd o clipă de viață.

FLORIN DUMITRACHE
anul II D

Lîngă mine acum

Lîngă mine acum ai putea să fii tu
îngenuncheată în iarbă veghind somnul,
Îți simt umbra trecînd alături,
rugă, cu un braț întins, în curgere lingă
spre nesfîrșit,
Lîngă mine acum ai putea să fii tu
în cer de mai explodînd de candoare
Îți bănuiesc chipul arcuit în tenebre,
mai aproape,
pînă devine o pată albă
ridicîndu-se
și oricît de mult aș încerca
n-aș putea s-o ating.

Drumul oglinzilor

Ne pregătim pe ascuns
fiecare parte din noi zburînd mai sus
acolo unde cerul devine imposibil
mereu luptîndu-ne să doborîm golul
pînă ce vom suge tot aerul
din jurul nostru

Ne pregătim în oglinzile noastre
din care străbate frigul
ca rana deschisă a fulgerului ;
noi îngenuncheați în cerul nostru
pîndind drumul lung al oglinzilor

CĂLIN VLASIE
anul III A

Cîntec istoric

A trecut vîntul
bătînd din brezele
ferestrelor oarbe...
Și gîndul
mi e-au spart meduzele
metalic de slabe.

A trecut vînul
prin locuința mea cea veche
și acum
îmi cîntă-n ureche
cuvîntul
clopotelor ruginite,
Amintiri ciuruite
cu margini mîncate
Pierdute-n mine și cuasiuitate.

Sînt amintirile bătrînilor mei morți,
Mă strigă din floarea de lemn de pe porți,
Și-mi vîntură sălbatic miezul
Cînd țipă de dor huhurezul.

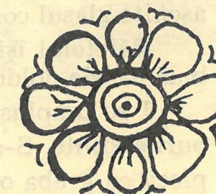

Intîi

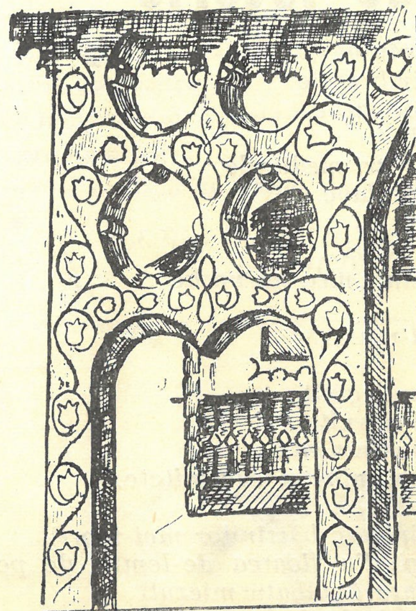
Vei căuta în sera dorurilor
pe cel de lumină...
Primăverilor lei vei ciopli tulpina
pentru toate culorile
Și florile
te vor învăța să te topești
în serul
albastru în care doarme
Cerul.

Apoi,
pentru că precis
a ajuns înaintea ta,
îl vei căuta
pe domnul Prèvèrt
(e undeva
între pămînt și cer)
Și te vei iniția
în tehnica portretelor
de păsări,
iar dacă pasărea va cînta
(numai și numai dacă va cînta)
vei avea dreptul să crezi
că tu ai dat lumină albă
pentru grîul oamenilor.

C-TIN BĂRBULESCU
anul III A

Falşilor

M-am jucat cu luna,
Am furat-o din ţara ei,
Am făcut din ea un balon
Şi l-am pus în pomul,
de iarnă al copiilor
Am făcut o pîine,
şi-am dat-o poeţilor
Îndrăgostiţilor le-am
lăsat visul
Balonul s-a spart,
Pîinea a fost mîncată,
Visul s-a sfîrşit
Au omorît-o !
Şi apoi mi-au cerut-o
Din nou, s-o omoare
Hăituit am strigat:
Lăsaţi-o în lumea curată,
Ea n-o să moară.
Voi aţi murit !

BOGDAN UDRIŞTEANU
anul IV B

Pentru tine...

Un soare sprinten de primăvară se juca prin păru-i bălai ; rîdea băieţelul de-o şchioapă de ochiul iscoditor ce apărea ici colo printre copaci şi case, sărutîndu-l pe frunte cu razele lui calde.

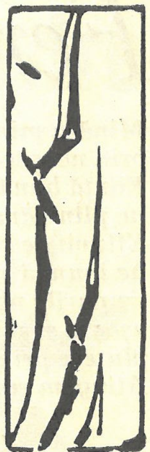
Îl amuza strălucirea mărului auriu ; ar fi muşcat din el dar era prea departe şi-apoi se mulţumea şi cu stropul de lumină pe care-l prindea într-un ciob, ascunzîndu-l cu sfinţenie în buzunarul pantalonaşilor. Alerga toată ziua după lumina orbitoare, vorbea cu focul şi-şi dădeau întîlnire a doua zi pe malul apei. Se sărutau în valurile repezi şi reci de izvor şi plecau să asculte glasul codrilor, al păsărilor.

Băieţelul îşi lua rămas bun la mărgini de zări, plecînd cu buzunarele doldora de cioburi, gîndindu-se la noul răsărit.

I se umpluseră buzunarele şi nu mai avea loc pentru cioburile sfinte. S-a întors supărat în casa de unde pînă mai ieri pleca cu graba omului la coasă ; i se citeau pe faţă nedumerire, tristeţe.

Se duse la hăinuţe, îşi goli buzunarele şi merse în pădure unde le-ngropă la malul apei, răsuflînd uşurat. Se uită de multe ori la locul unde-şi îngropase comoara în speranţa că nimeni nu-i va afla secretul ; dar îl ştiau apele repezi, firul ierbii, păsările, ochiul pămîntului.

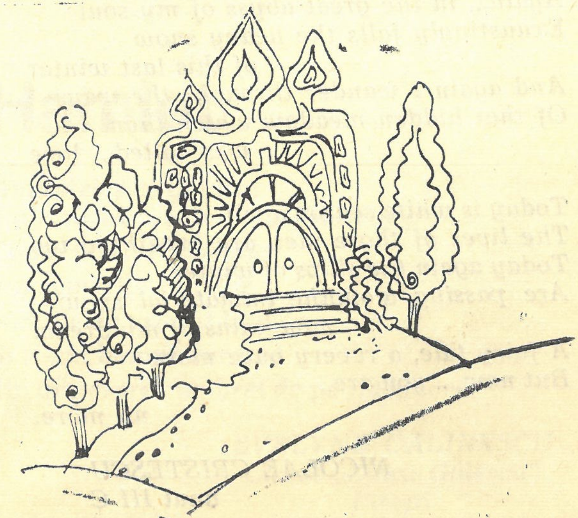
După un timp se întoarse acolo unde, neştiută de nimeni, zăcea comoara şi se destăinui soarelui : — Aflat-am comoară nouă, albul imaculat cu miros proaspăt de răşină pe care desenez cu rouă, albastră ca undele tale, rîule ! Şi plecă mulţumit, încrezător, dar îi lipsea ceva. I se rupsese parcă sufletul în două: unul hoinărind prin verdele pădurilor pierzîndu-se în clipocitul apelor limpezi, altul alergînd nebuneşte către nou. Şi sufletul înjumătăţit întîlni alte suflete, dar tot înjumătăţite, pribegind astfel, căutîndu-şi jumătatea.

Strîngea acum băiatul sclipiri ciudate neînţelese, din ochii semenilor lui, şi le păstra pe toate ca pe comoara cea dintîi. Dar plictisit le aruncă ; nu-l încălzea lumina ochilor divini, băiatul căuta cu jind căldura cioburilor lui. Găsi într-un tîrziu ceva ce-i amintea de jocul cu focul, de întîlnirea la marginea apei, de sărutul soarelui, de căldura dimineţilor pierdute.

Niciodată nu fusese atît de fericit ; închise ochii privind undeva departe şi totuşi aproape simţea sufletu-i încins de porunca Regelui Soare. Nu putea înţelege, era ceva ameţitor de plăcut, purtat de legea firii într-o lume de basm în care murea primul apus. Şi sepulerala lumină a soarelui în agonie împroşca pămîntul cu întunericul furişat ca un hoţ în inima visătorului. La ce se gîndea acum omul intrat în fericirea oglinzilor înmiresmate ? Era un joc de şoapte în care Ea adunase neliniştea, verdele crud, soarele imens de luminos înmuindu-şi culorile în galbenul trădat sub începutul tăcerii lor.

Se născuse în pupilele visătorului idila fetei ce-o iubea.

GABRIEL RĂDULESCU
anul IV E

Fericire

Mînă-n mînă,
prin noaptea de vară,,
Ființă bună
ne plimbăm...
Efluvii de parfum
ne inundă sufletul.
trupurile noastre
ușoare și suple
plutesc prin noaptea de vară.
Atingem soarele...

GHEORGHE UNGUREANU
anul IV F

Nemurirea

Plouă...
Timpul a ajuns atît
de sus, încît
a început să umple
cu secunde
cuiburile din pomii
mai joși...

Primele păsări
au și trecut pragul
și ne așteaptă
Dincolo,
scuturîndu-și din pene
ultimele ore...

Dă-mi mîna
doar un pas
delimitează sfera
și-l poți face
ușor,
de nu-ți trezești
umbra...

DAN GEORGESCU
anul II B

A tale

Again... in the great abyss of my soul
Exaustingly falls the heavy snow
of this last winter
And again I wander throught the ways
Of that hidden meadow which then
was called... love

Today is white season again
The lives of those men are breathing too
Today again the ships of winter
Are passing alongthe immaterial snow
mountains of my dream
A fairy tale, a revery once more
But now,... you are..
no more.

NICOLAE CRISTESCU
anul III C

Prietenii revistei noastre

Cîntec

Am vrut să te sărut,
dar n-am cuprins decît
amorfele sufletului
scurgîndu-se în lacrimi
după ultimile dîre de nectar
rămase pentru amăgire
Am vrut să te îmbrățișez,
dar n-am lovit decît
scorbura umedă a cerului
Peste mine, peste păduri,
a curs rugina toamnei
ucigînd diminețile de august

Am vrut să te strîng ;
prin colonade albe de liniște
ecoul a trezit lebedele
peste care, din aureolele sfinților
raiul a plîns
spre neprihănire.

Hamlet

Am înțeles ce gîndeai
din liniștea și calmul clepsidrelor,
Ți-am înțeles oboseala
din spinările ciutelor
biciuite de urletul lupilor,
Și ți-am bănuit durerea
din disperarea umbrei de pe Helsinore

EVELYNE CĂLINESCU
Liceul „Zinca Golescu"
Pitești

Trezire

Pămînt reavăn,,
Şi clocot de sevă
Mustind din huma trezită,
Lumină crescută
În întunericul de lumină,
Pe flori de taină,
Aţi revenit ?
Şi tu, imaculată floare de cireş,
Răsfrînge lumina
Prin cristalul inimii mele !

Destin

Sub brazde răsturnate
Zac oase albe, dezvelite,
Încremenite în încredere.
Ţărîna răscolită îşi strigă fiii
Cîntînd prohodul bunilor din veac.
Priviţi, viteji, împlinirea tinereţii voastre,
Vibrînd adînc, din mii de corzi
Tumultul României Socialiste !

VERONICA PENEA
Lic. „Alex. Odobescu"
Piteşti

Literatură Universală

Titus Lucreţius Carus

„DE RERUM NATURA" — INVOCAŢIE CĂTRE VENUS

— fragmente —

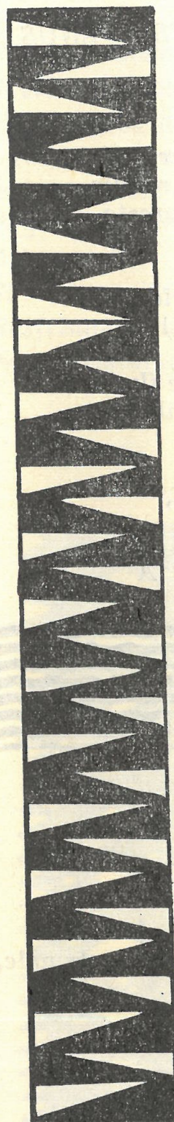
Maica-a romanilor, zeilor şi muritorilor farmec,
Venus, izvor de viaţă ! sub stele ce curg peste ceruri
Marea crestată-n catarge tu umpli şi pămîntul cel rodnic,
Căci doar prin tine tot neamul născuţilor lumii sporeşte
Şi zămislit el se bucură astăzi de-a soarelui rază,
Şi fug de tine, zeiţă, fug vînturi, de tine fug norii,
Ţie ţi-aşterne flori vrednic pămîntul şi marea îţi rîde
Şi potolit străluceşte tot ceru-nflorit de lumină (...)
Ţie-ţi urmează, robit, fiecare-ncotro îl vei duce:
Pe mişcătoarele mări şi prin munţi, prin năvalnice fluvii,
Prin înverzitele cîmpuri şi-n cuiburi de păsări, umbrite;
În nesfîrşit faci să ardă sămînţa dorită a vieţii,
Singură tu eşti aceea de care ascultă natura
Şi fără tine nimic nu se naşte pe ţărm de lumină,
Nici fericit nu devine nimic, nici ales în iubire...

Traducere de CĂLIN VLASIE, anul III A

Iadul unei zile

Astăzi a fost ziua accidentelor mici şi stîngace
ca şi cum oamenii ar fi crescut deodată. Stropind crizantemele,
Doamna Kamei a fost surprinsă văzînd plantele
înnegrindu-se, apa făcîndu-se aburi. Dote şi Michiko
au observat absenţa celeilalte, dar nu şi pe a ei.
Domnul Kime şi-a scos pălăria, dar capul său nu mai era.
Fotografiindu-şi fiul pe podul de peste rîu
Doamna Ume a tras oblonul şi a developat filmul.
Căscatul fiului său l-a înghiţit. Totul a ieşit la iveală
cînd drăguţa domnişoară a aprins brusc lumina.
Apoi bătrînul Domn Ekahomo a aprins un chibrit
să dea foc pipei, iar oraşul a fost cuprins şi dizolvat
de flăcări.

traducere liberă după „A HELL OF A DAY" de Tim Reynolds
LAURENŢIU BUŞU
anul III C

Vînt

Casa aceasta a fost departe în mare noaptea întreagă,
Păduri trosnind în întuneric, dealuri în floare,
Vînturi rătăcite îngrozind cîmpiile sub fereastră,
Zvîrcolindu-se și cufundindu-se în umezeală

Pînă cînd ziua se ivi... apoi sub un cer portocaliu
Dealurile avură parcă locuri noi și vîntul mînă
O rază de lumină, negru strălucitor și smarald
Unduind ca apele unui ochi rătăcit.

La amiază am pornit-o prin împrejurimi pînă
Am ajuns la ușa camerei de jos. Am îndrăznit o dată
să ridic privirea
Prin greul vîntului ce-mi izbea ochii,
Cortul dealurilor răsună și-și încordă sforile,

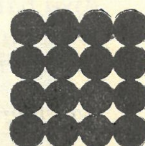
Cîmpiile tremurară, orizontul o grimasă
În orice clipă să lovească și să dispară cu un fîlfîit:
Vîntul azvîrli o coțofană în depărtare și
Un pescăruș negru-corb se îndoi ușor ca o bară de fier. Casa

Răsună ca o cupă verde fină pe care
Orice secundă ar fi zdrobit-o. Acum, cufundați
În scaune, în fața marelui foc ne-am prins
Inimile... și nu ne mai distrează cărți, gînduri,

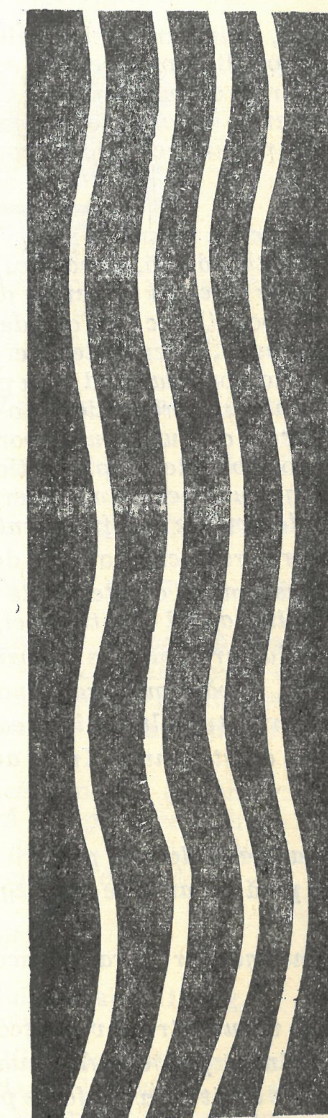
Și nici chiar noi. Privim focul strălucind
Și simțim rădăcinile casei mișcîndu-se, dar stăm
Văzînd ferestrele tremurînd și prăbușindu-se,
Auzind pietrele strigînd afară sub orizont.

Traducere liberă după „Wind" de Ted Hughes

DOBREA DUMITRU,
anul III S

Poem

de MICHAEL CAHOUR

N-am înțeles
că fata aceea era frumoasă
și seara murea în fiecare zi'

N-am înțeles
că marea renăștea
pe grohotișurile valurilor'

N-am înțeles
acea frămîntare a privirii
cînd corpul gol încremenește

N-am înțeles
că liniștea e dulce
doar în liniște,

N-am înțeles
că trebuia o pasăre
pentru a mîngîia marea

Și căutăm cuvinte
în momentul gol al semnelor
tradusă de OPREA MIHAIL
anul III A

Kubla Khan

traducere liberă după S. T. Coleridge
de GHEORGHE VRĂBIESCU anul III S

În Xanadu, Kubla Khan a ridicat
O măreață construcție, un minunat dom.
Acolo, ALPH, rîul sacru, curgea spre om,
Printre caverne infinite, vărsîndu-se într-o mare întunecată.

Şi astfel, apăruseră zeci de mile de pămînt fertil ;
Şi erau grădini, printre care curgeau sinuos, pîraie strălucitoare,
Înconjurate de jur-împrejur de pereţi şi turnuri.
Acolo, erau înfloriţi tot timpul mulţi pomi, cu miros plăcut, tămîios.
Şi erau păduri vechi, ce înconjurau pe dealuri cu verdeaţa lor
pete de lumină

Dar în acelaşi timp, era şi o prăpastie,
O prăpastie adîncă, romantică, ale cărei pante abrupte
Acoperite de cedri traversau de-a curmezişul dealurile verzi.
Era un loc sălbatic ; tot atît de ireal, de înfricoşător,
Ca suspinele, suferinţele tinerei femei după iubitul demonic,
Ce se aud noaptea, cînd luna palidă este sus.
Şi, din această prăpastie, cu o zarvă neîncetată,
Izbucneşte cu putere un izvor — izvor ce se poate vedea datorită
Pantelor abrupte ale prăpastiei.
El curge cu repeziciune, intermitent, cînd pe sub uriaşe bolţi de piatră
Ce se destind pe alte fragmente de stîncă,
Cînd printre bucăţi rotunde de piatră,
Ce se aseamănă cu pleava de la grîu, care rămîne în urma secerătoarei.
Şi dansind astfel printre roci, el se varsă în rîul sacru.
Acest rîu curge printre păduri şi văi, pe întinsul a cinci mile,
Pînă ce, după o mişcare sinuoasă, ajunge, prin grote fără sfîrşit la om,
Şi se varsă, tumultuos, în oceanul fără viaţă.
Şi, prin acest tumult, Kubla aude, din depărtate voci străbune
ce prezic război

Umbra acelui dom al plăcerii pluteşte pînă departe, ca pe nişte valuri
Şi tot pînă departe, se aude zgomotul izvorului ce se împleteşte
cu zgomotul peşterilor.
Era, într-adevăr un rar miracol : un dom al plăcerii însorit,
cu peşteri de ghiaţă!
Eu, am văzut într-un vis, o fecioară cu un timpanon ;
Era o tînără fată din Abisinia ce cînta Mount Abora la timpanonul ei.
Cînd am auzit acea simfonie profundă,
O adîncă desfătare m-a cuprins.
O muzică atît de ptuernică şi profundă, încît aş fi putut ridica cu ea
tot acel însorit dom!
Toate acele peşteri de gheaţă ! Şi oricine ar fi auzit-o
ar fi putut să le vadă
Şi oricît aş fi strigat : Fereşte ! Fereşte !
Lumina ochilor ei, părul ei curgător, ar fi făcut în jurul lui
trei cercuri ;
Şi ai închide ochii cu spaimă dacă ai vedea ce se întîmplă cu el
mai departe,
Pentru că el ar fi mîncat din mierea sfîntă
Şi ar fi băut din laptele paradisului . . .

UMOR

Traducere din limba engleză

a) În cursul unor săpături arheologice în Scoţia s-a găsit o monedă de mică valoare din secolul al XV-lea.
Puţin mai departe au fost descoperite cinci (5) schelete în patru (4) labe.

b) *Mama :* Tommy, ce ai făcut tu cu cei 2 penny pe care ţi i-am dat să-ţi iei doctoria ?
Tommy : Cu un penny mi-am luat o prăjitură, iar celălalt i l-am dat lui Willy să-mi bea doctoria.

c) Un doctor a fost invitat la o petrecere. Papagalul lui era în cameră, ascuns după nişte perdele.
În timp ce se lua masa, unul dintre invitaţi, o doamnă, era în cameră, ascuns după nişte perdele.
În timp ce se lua masa, unul dintre invitaţi, o doamnă, era extrem de volubilă, vorbind fără încetare. Cînd liniştea s-a aşternut deasupra invitaţilor, o voce cavernoasă a întrebat din spatele invitatei : „Vă rog arătaţi-mi limba dumneavoastră".

d) Profesorul, la ora de geografie, explică punctele cardinale: Cînd staţi cu faţa la nord, mîna voastră dreaptă este îndreptată spre est, mîna stîngă către vest, iar în spatele vostru este situat sudul. Acum să-mi spună cineva direcţiile ? Ce aveţi în faţă ?
După o pauză îndelungată micul Tom spuse :
— Stomacul.

e) El : „Tatăl meu cîntărea la naşterea lui numai 0,812 Kg.
Ea: „Foarte graţios!" Şi cît a trăit ?

f) Patrik a avut un accident pe stradă. El a fost lovit de un autobuz, şi apoi transportat acasă. Soţia lui l-a pus în pat şi a chemat doctorul. Sosind, doctorul l-a examinat pe accidentat : capul lui, coşul pieptului şi mădularele lui ; el a ascultat la plămînii lui, la inimă dar Patrick nu a scos o vorbă.
În cele din urmă doctorul se întoarse şi spuse :
— Eu cred că este încurcată treaba.
— Ah, bietul meu bărbat! spuse soţia lui.
— Da, mă tem că el este foarte rău. Eu cred că este mort.
Auzind acestea, Pat îşi mişcă capul şi spuse :
— Eu nu sînt mort, încă sînt printre cei vii.
— Ţine-ţi gura! supse soţia lui. Doctorul ştie mult mai bine decît tine.

DORU ARSENE
anul III B

Jocuri distractive

Calcul enigmistic

Înlocuind semnele cu cifre veţi afla un calcul corect în care primul număr reprezintă anul înfiinţării unui important lăcaş de cultură din judeţul nostru, următoarele două, anii între care a funcţionat în cadrul acestuia o prestigioasă societate, iar ultimul, anul în care societatea şi-a reluat activitatea.

Aritmogrif

A

		7	8	1	2	8		
9	4	10	11	2	13	12	3	7
12	13	5	7	3	6	14	9	4
	12	10	7	4	13	15	7	
		10	13	5	7	3		
	16	4	9	6	14	9	4	
	17	7	11	7	10	7	14	

B

Înlocuind cifrele cu litere veţi obţine pe orizontal numele a şapte oraşe din ţara noastră, iar pe vertical numele unei reviste şcolare.

Calcul enigmistic

Înlocuind semnele cu cifre veţi obţine un calcul corect în care primul şi ultimul număr reprezintă anul naşterii, respectiv al morţii, unui poet român, iar celelalte anii între care a fost elev al liceului nostru.

Este unul dintre semnatarii cererii de înfiinţare a „Junimii".

ALEXANDRU CONSTANTINESCU
anul I A

Calcul enigmistic literar

Înlocuind semnele cu cifre, veţi afla un calcul corect în care primul şi ultimul număr, reprezintă anul naşterii, respectiv al morţii, unui scriitor francez, iar celelalte, anii cînd au apărut două din lucrările sale.

ALEXANDRU CONSTANTINESCU
anul I A

Cuprinsul :

Tiparul : Întreprinderea Poligrafică „Argeş" — Piteşti
Comanda nr. 23019/1971